

Hymne aan de Natuur

We zijn door haar omgeven en worden door haar omarmd.
We kunnen niet buiten haar treden maar zijn ook nauwelijks
in staat in haar door te dringen.
Zonder ons uit te nodigen of te waarschuwen neemt ze ons
op in de kringloop van haar dans, tot we vermoeid zijn en uit
haar armen vallen.

Ze scheidt eeuwig nieuwe gestalten.
Wat bestaat was er nog nooit, wat er was komt niet weer.
Alles is nieuw en toch steeds weer het oude.
Er is immer leven, worden en bewegen in haar, ze verandert
onophoudelijk van gedaante, er is geen ogenblik van
stilstand in haar.
Verleden en toekomst kent ze niet, het nu is haar
eeuwigheid.

Ze bouwt steeds en vernietigt weer. Schept en breekt af.
Van het eenvoudigste tot de geweldigste tegenstellingen.
Zonder dat ze zich schijnt in te spannen bereikt ze de
grootste volmaaktheid.
Wie haar niet overal ziet, ziet haar nergens goed.

Elk van haar werken heeft een eigen aard, elk van haar
verschijnselen is een afzonderlijk begrip, en toch is alles één.
Aan ieder verschijnt ze in een andere gedaante, ze verbergt
zich in duizend namen en termen, en is toch steeds dezelfde.

Ze doet haar schepselen uit het niets opspatten en zegt hen
niet waar ze vandaan komen, noch waar ze naar toe gaan.
Leven is haar grootste uitvinding en de dood een kunstgreep
voor haar om veel nieuw leven te scheppen.
Ze omgeeft de mensen met duisternis maar spoort hen toch
aan te streven naar het licht.
Ze maakt de mens afhankelijk van de aarde, onderdanig
aan haar onwrikbare wetten, maar schudt hem wakker door
op te wekken tot leven.

Ze is sterk én kwetsbaar.
Ze is alles.
Ze is ruw én zacht, liefelijk en verschrikkelijk, krachteloos en
gewelddadig. Alles is steeds in haar aanwezig.
Ze is goed, wijs en zwijgzaam.
Ik prijs haar met al haar werken.
Ze is een geheel en toch steeds onvoltooid.

Ze heeft me in zich opgenomen
En zal me er ook uitleiden.

Zo ook het oude jaar ons aanstonds zal uitleiden.
Zo ook het nieuwe jaar ons liefdevol zal opnemen.

Sla de uitnodiging niet af broeders en zusters, en dans!

*Een vrije bewerking van een tekst uit 1782, toegeschreven aan de toen
32-jarige Goethe, als 'preek' voorgedragen op 31 december 2008, om
23.45 uur.*

Wawangoo/Maasbommel/Willem